

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: J. Š.
bytem
zastoupen Mgr. Katarínou Hájkovou
advokátkou se sídlem Pramenná 7, 641 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. MPSV-2017/98172-921,
sp. zn. SZ/MPSV-2017/98172-921,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 5. 5. 2017, č. j. MPSV-2017/98172-921, sp. zn. SZ/MPSV-2017/98172-921, a rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 27. 1. 2017, č. j. 1380/2017/KUR, sp. zn. UP/5106/2014/HN, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány rozhodly o snížení doplatku na bydlení pro žalobce. Podle jeho názoru ovšem nepřezkoumatelně vysvětlily své závěry o výpočtu odůvodněných nákladů na

bydlení. Ani nevysvětlily, v čem se změnily rozhodné skutečnosti pro výpočet doplatku na bydlení. Krajský soud proto musel posoudit, zda žalobce tyto námitky vznáší důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně („úřad práce“) zahájil řízení z moci úřední, jehož předmětem byla změna výše doplatku na bydlení přiznaného žalobci. Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2017, č. j. 1380/2017/KUR, sp. zn. UP/5106/2014/HN („rozhodnutí úřadu práce“), snížil žalobci dávku doplatku na bydlení z 1.370 Kč na 805 Kč od 1. 1. 2015. Odůvodněné náklady na bydlení podle úřadu práce činily 1.170,68 Kč (záloha na elektřinu ve výši 748,87 Kč, což je Energetickým regulačním úřadem stanovená cena, a náklady na ostatní energie 421,80 Kč). Úřad práce také vzal v potaz příspěvek na živobytí žalobce ve výši 4.426 Kč a částku živobytí ve výši 5.280 Kč. Hlavním důvodem byla změna rozhodných skutečností, konkrétně vyšší příjem společně posuzované osoby v měsíci lednu 2015 – přídavek na dítě za říjen a listopad 2014.
3. Žalobce se proti rozhodnutí úřadu práce odvolal. Žalovaný přezkoumal celé rozhodnutí úřadu práce a jeho soulad s právními předpisy (včetně řízení, které mu předcházelo), protože žalobce v prodloužené odvolací lhůtě nedoplnil své blanketní odvolání. Rozhodnutím ze dne 5. 5. 2017, č. j. MPSV-2017/98172-921, sp. zn. SZ/MPSV-2017/98172-921 („rozhodnutí žalovaného“), žalovaný potvrdil rozhodnutí úřadu práce a zamítl odvolání žalobce. Připomněl, že pro nárok na dávku od 1. 1. 2015 byl rozhodným příjem v měsíci prosinci 2014 (§ 10 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném do 31. 5. 2017; „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Společně se žalobcem se navíc posuzoval jeho syn [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu; „zákon o životním a existenčním minimu“]. Podle § 7 odst. 2 písm. e) zákona o životním a existenčním minimu přitom tvořila příjem žalobce a společně posuzované osoby i dávka státní sociální podpory – přídavek na dítě ve výši 1.220 Kč. V souladu s § 9 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi se za příjem považuje 100 % tohoto příjmu. Této částce tak odpovídal celkový příjem žalobce a společně posuzované osoby za měsíc prosinec 2014.
4. Žalovaný pak vyšel z toho, že celková částka živobytí společně posuzovaných osob podle § 24 zákona o pomoci v hmotné nouzi činila 5.280 Kč (3.140 Kč + 2.140 Kč). Žalobce v lednu 2015 dostával příspěvek na živobytí ve výšce 4.426 Kč. Příspěvek na bydlení nedostával. Správní orgány pracovaly s údaji, které žalobce uvedl v tiskopise o užívání bytu (obývaném prostoru). Zde zmínil, že k vaření používá elektřinu a zemní plyn. K vytápění a ohřevu vody používá z 50 % zemní plyn a z 50 % jiné energie (z 25 % palivové dřevo a z 25 % černé uhlí). Úřad práce stanovil odůvodněné náklady na bydlení ve výši 1.170,68 Kč. Vypočtená a započítaná záloha na elektřinu činila 748,87 Kč (namísto skutečně hrazené zálohy 1.370 Kč měsíčně). Náklady na ostatní energie vypočítal a započítal v celkové výši 420,80 Kč (jiné palivové dřevo pro vytápění – 201,43 Kč, pro ohřev užitkové vody 50, 68 Kč, černé uhlí pro vytápění – 135,58 Kč, pro ohřev užitkové vody 34,11 Kč).
5. Žalovaný vysvětlil, že se skutečné náklady za energie započítávají maximálně do výše podle výpočtu stanoveného ve spolupráci s Energetickým regulačním úřadem. Proto započítatelný základ za elektřinu tvořila jen částka 748,87 Kč. Žalovaný tedy posvětil

snížení doplatku na bydlení z 1.370 Kč na 805 Kč měsíčně. Doplnil matematickou operaci, na jejímž základě k tomuto závěru dospěl: $(1.170 - 0 - (1.220 + 4426 - 5280)) = 804,68$, tj. po zaokrouhlení 805 Kč. Žalovaný také uznal, že úřad práce ve svém rozhodnutí chybně uvedl jako důvod snížení dávky vyšší příjem vyplacený v lednu 2015. Správně měl uvést prosinec 2014. Úřad práce měl rovněž uvést, že snížil odůvodněné náklady na bydlení podle nově vyplněného tiskopisu, protože při stanovení doplatku na bydlení od 1. 12. 2014 odůvodněné náklady na bydlení započítával ve výši 1.187 Kč. Tyto skutečnosti však podle žalovaného neměly vliv na správnost rozhodování ve věci samé.

III. Obsah žaloby

6. Žalobce namítá, že z rozhodnutí úřadu práce není patrné, v čem spočívá změna rozhodných skutečností oproti předchozímu období a jakým způsobem úřad práce stanovil odůvodněné náklady na bydlení. Rozhodnutí žalovaného sice uvádí nějaké částky. Nicméně jejich výši nijak nezduodňuje. Rovněž chybí jakákoliv bližší specifikace změny rozhodných skutečností ve srovnání s předchozím obdobím. Obě rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.
7. Z rozhodnutí žalovaného dále vyplývá, že úřad práce ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl, že důvodem snížení dávky je vyšší příjem v měsíci lednu 2015. Úřad práce měl rovněž uvést, že došlo ke snížení odůvodněných nákladů na bydlení, které ode dne 1. 12. 2014 započítal ve výši 1.187 Kč. K tomu žalovaný pouze konstatuje, že tyto skutečnosti neměly vliv na správnost rozhodnutí úřadu práce. Tento závěr však pro danou věc nepřináší žádné srozumitelné vysvětlení, naopak obě rozhodnutí činí ještě více nesrozumitelná.
8. Úřad práce a žalovaný také nesprávně zohlednili náklady žalobce na bydlení. Žalobce se na základě smlouvy, jíž má úřad práce k dispozici, zavázal hradit „nájemné“ předchozím spoluvlastníkům domu tím, že bude hradit zálohy na elektřinu a plyn. Jednalo se o částku přibližně 5.000 - 6.000 Kč. Úřad práce a žalovaný při svém rozhodování zohlednily pouze část zálohy na elektřinu ve výši 748,87 Kč. Žalobce však ve skutečnosti hradil zálohu ve výši 1.370 Kč. Lze předpokládat, že tato částka odpovídá reálné spotřebě elektrické energie ze strany žalobce a jeho syna v bytě, kde bydlí. Pokud úřad práce a žalovaný vychází z jakéhosi speciálního výpočtu stanoveného ve spolupráci s Energetickým regulačním úřadem, pak tento výpočet nikterak neodpovídá reálné spotřebě elektrické energie. Nezohledňuje ani energetickou náročnost užívané nemovitosti ve stáří několika desítek let. Zálohu na plyn úřad práce a žalovaný vůbec nezohlednili s tím, že úhradu neprovádí žalobce ani jeho syn. Záloha na plyn ovšem představuje podstatný náklad na bydlení, neboť žalobce s plynem vaří, vytápí byt a ohřívá teplou vodu. Je zcela běžné, že v pronajatém bytě má s dodavatelem energií uzavřenou smlouvu vlastník tohoto bytu a nájemce hradí zálohy vlastníkově. Nehraje roli, zda žalobce zálohy na energie hradí pronajímateli nebo dodavateli energií.
9. Žalobce shrnuje, že žalovaný a úřad práce nezduodnili své závěry týkající se výše jednotlivých odůvodněných nákladů na bydlení. V rozhodnutí žalovaného a úřadu práce se pouze uvádí jednotlivé částky, ale neuvádí se, jakým způsobem k těmto částkám žalovaný a úřad práce dospěli.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Příjem žalobce a jeho syna jako společně posuzované osoby činil v rozhodném období měsíce prosince 2014 částku 1.220 Kč. Do příjmu se započítal podle § 7 odst. 2 písm. e) zákona o životním a existenčním minimu i přídavek na dítě. Tuto dávku žalobce dostal v prosinci 2014 zpětně za měsíce říjen 2014 a listopad 2014, tj. dvakrát 610 Kč. Rozhodnutí úřadu práce obsahuje jasné a srozumitelné vysvětlení započítání příjmu. Úřad práce jen nesprávně uvedl, že uvedený vyšší příjem žalobce obdržel v lednu 2015. Žalovaný tuto administrativní chybu opravil a ve shodě s úřadem práce zmínil, že tato skutečnost byla důvodem snížení doplatku na bydlení.
11. Odůvodněné náklady na bydlení se od 1. 1. 2015 odvíjely od údajů, které žalobce vyplnil v příslušném tiskopise s informacemi o užívaném bytu. Úřad práce zohlednil zálohu na odběr elektřiny ve výši 748,87 Kč. Tuto částku stanovil Energetický regulační úřad jako přiměřenou/průměrnou cenu vzhledem k místu odběru, velikosti nemovitosti a způsobu využití energie v domácnosti. Ostatní energie úřad práce započítal ve výši 421,80 Kč. Celková výše odůvodněných nákladů proto činila 1.170,68 Kč. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl konkrétní čísla nákladů na ostatní energie. Také doplnil, že snížení započítaných odůvodněných nákladů bylo důvodem snížení doplatku na bydlení od 1. 1. 2015, protože od 1. 12. 2014 činily 1.187 Kč. Rozhodnutí úřadu práce i žalovaného obsahují vysvětlení výpočtu doplatku na bydlení a uvádí jednotlivé částky. Splňují proto požadavky na správní rozhodnutí.

V. Jednání před krajským soudem

12. Dne 25. 8. 2021 se konalo jednání ve věci. Žalovaný se z něj omluvil. Žalobce se bez omluvy k jednání nedostavil. Krajský soud dal jeho zástupkyni možnost namítnout podjatost samosoudce. Námitku podjatosti však nevznesla. Odkázala na svá podání, načež krajský soud shrnul obsah vyjádření žalovaného a zrekapituloval obsah správního spisu. Zástupkyně žalobce nevznesla žádné další důkazní návrhy. Po jejím závěrečném návrhu a krátkém přerušení krajský soud vyhlásil rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
14. Žaloba je *důvodná*
15. Krajský soud se nejprve zaměřil na žalobní námitku, která poukazuje na nepřezkoumatelnost závěrů žalovaného a úřadu práce o započítaných nákladech na bydlení. Podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi platí: „Do odůvodněných nákladů na bydlení se započítávají:
 - a) *nájemné*, popřípadě obdobné náklady spojené s vlastnickou nebo družstevní formou bydlení nebo *obdobné náklady při užívání bytu* v jiné než nájemní, družstevní nebo vlastnické formě bydlení; nájemným nebo obdobnými náklady při užívání bytu v jiné než nájemní, družstevní nebo vlastnické formě bydlení se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až *do výše, která je v místě obvyklá*; obdobnými náklady spojenými s vlastnickou nebo družstevní formou bydlení se rozumí výše

prokazatelných nákladů, maximálně však do výše nákladů uvedených v zákoně o státní sociální podpoře,

b) pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu, maximálně však do výše, která je v místě obvyklá; úhradou služeb bezprostředně spojených s užíváním bytu se rozumí úhrada za ústřední (dálkové) vytápění a za dodávku teplé vody, za úklid společných prostor v domě, za užívání výtahu, za dodávku vody z vodovodů a vodáren, za odvádění odpadních vod kanalizacemi, za osvětlení společných prostor v domě, za odvoz tuhého komunálního odpadu, za vybavení bytu společnou televizní a rozhlasovou anténou, popřípadě další prokazatelné a nezbytné služby související s bydlením,

c) *úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií*; úhradou prokazatelné nezbytné spotřeby energií se rozumí úhrada dodávky a spotřeby elektrické energie, plynu, případně výdaje na další druhy paliv, a to *ve výši, která je v místě obvyklá*; výše úhrady za prokazatelnou nezbytnou spotřebu energií se stanoví jako průměrná cena za dodávku energií pro bytovou jednotku určité velikosti podle sdělení příslušných dodavatelů těchto energií, nejvýše však ve výši skutečných úhrad; v odůvodněných případech lze navýšit takto zjištěné částky až o 10 %; za odůvodněný případ se považuje zejména dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav,

d) v případech hodných zvláštního zřetele při užívání jiného než obytného prostoru nebo ubytovacího zařízení úhrada nákladů uvedená v písmenech a) až c), a to do výše, která je v místě obvyklá, avšak maximálně do výše 80 % normativních nákladů na bydlení podle zákona o státní sociální podpoře,

e) v případech hodných zvláštního zřetele podle § 33 odst. 6 věty třetí úhrada nákladů uvedená v písmenech a) až c), a to do výše, která je v místě obvyklá, maximálně však do výše normativních nákladů na bydlení podle zákona o státní sociální podpoře,

f) u stavby pro individuální či rodinnou rekreaci užívané vlastníkem úhrada nákladů uvedená v písmenech a) až c), a to do výše, která je v místě obvyklá, avšak maximálně do výše 90 % normativních nákladů na bydlení podle zákona o státní sociální podpoře.

16. Krajský soud předesílá, že podle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem správní orgán rozhodl, jak rozhodl, nebo *proč tak rozhodl*. Z odůvodnění musí plynout *vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů* na straně jedné a *právními závěry* na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že jej správní orgán nevydal v důsledku libovůle. Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, body 17-18 a tam citovanou judikaturu).

17. Právě vymezeným požadavkům rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí úřadu práce neodpovídají. Co se týče obvyklé zálohy na elektřinu podle § 34 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve výši 748,87 Kč, správní orgány tvrdí, že ji stanovil Energetický regulační úřad jako přiměřenou/průměrnou cenu vzhledem k místu odběru, velikosti nemovitosti a způsobu využití energie v domácnosti. Úřad práce ani žalovaný ovšem nevysvětlují, kde konkrétně tak stanovil Energetický regulační úřad, pro jakou přesně lokalitu, či jak do výpočtu zahrnuli velikost nemovitosti žalobce, nebo jak určili způsob využití energie v domácnosti.
18. Krajský soud vychází z toho, že podle § 52 odst. 3 a § 65 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi správní orgány musí v řízení o dávkách, při jejich výplatě a kontrole používat aplikační program. Připomíná však závěry judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 16. 5. 2019, č. j. 5 Ads 63/2018-42, či ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 Ads 99/2018-46), podle které povinnost správních orgánů *používat aplikační program automatického zpracování údajů, nepředstavuje odpověď na otázku, jakým způsobem tento program k určení výše prokazatelné nezbytné spotřeby energií dospěl*. Krajský soud pak souhlasí i s východiskem judikatury Nejvyššího správního soudu, podle kterého nelze po správních orgánech při výpočtu výše doplatku na bydlení požadovat, aby v rozhodnutí popsaly všechny matematické postupy, které zpracoval aplikační program použitý k tomuto výpočtu. Nicméně nelze vycházet z představy, že s ohledem na složitost aplikačního programu je žadatel o dávku v hmotné nouzi povinen beze zbytku a bez jakýchkoliv pochybností akceptovat výslednou částku vygenerovanou aplikačním programem za situace, v níž nemá k dispozici informace o tom, s jakým srovnávacím vzorkem dat se požadavek o dávku zpracovával (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 5 Ads 63/2018-42, body 32 a 33).
19. Jak dále Nejvyšší správní soud vysvětluje, za tento srovnávací vzorek dat lze považovat údaj, kolik průměrná spotřeba elektřiny tzv. v sazbě D02d za určité období, z jaké průměrné ceny elektřiny (a plynu) za určité období se vycházelo, a (v obecné poloze) jakým způsobem byly tyto ceny spočteny. *Žadatel o dávku musí mít možnost si na základě odůvodnění rozhodnutí o své žádosti učinit představu o průměrné ceně a průměrné spotřebě energií v určitém čase a místě a v rámci této možnosti by měl dostat od správního orgánu informaci, za jaké období se průměrná cena a průměrná spotřeba počítá a v rámci jak velkého regionu*. Jinými slovy, žadatel by měl mít od správního orgánu tolik informací, aby svou skutečnou spotřebu energií a náklady na ně mohl srovnat s uváděnými obecnými údaji (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 5 Ads 63/2018-42, body 32 a 33).
20. Podle krajského soudu tváří v tvář těmto požadavkům ovšem neobstojí odůvodnění rozhodnutí žalovaného a úřadu práce, kteří jen odkazují na blíže nespecifikovaný „výpočet stanovený ve spolupráci s Energetickým regulačním úřadem“. Jakýkoliv podklad ke stanovené částce obvyklé zálohy za elektřinu pak neobsahuje ani spisový materiál. A krajský soud zkrátka nemá, jak přezkoumat (či alespoň zrekonstruovat) daný závěr žalovaného a úřadu práce, jenž žalobce sporuje. Proto jejich rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
21. Ke stejnému závěru krajský soud došel i ve vztahu k částce 421,80 Kč (podle rozhodnutí úřadu práce), resp. 420,80 (podle rozhodnutí žalovaného), která měla odpovídat nákladům

na ostatní energie. Úřad práce zjištění této částky vůbec nevysvětlil. A žalovaný ji rozepsal do dílčích částí, kde na jiné palivové dřevo pro vytápění připadlo 201,43 Kč a na ohřev užitkové vody 50,68 Kč, na černé uhlí pro vytápění 135,58 Kč a na ohřev užitkové vody 34,11 Kč. Tyto částky ovšem opět nedoprovází žádné bližší odůvodnění. Spisový materiál sice obsahuje v tomto případě určité z internetu stažené podklady k cenám tuhých paliv ze stránek nazeleno.cz, top-pro.cz, palivocerv.cz a tzb-info.cz. V těchto podkladech se pak objevují různé ručně psané či případně zvýrazněné údaje o cenách některých tuhých paliv. Odnikud ve spise či v rozhodnutí správních orgánů však ani náznakem neplyne, jak došly k výše uvedeným částkám, pokud žalobce jen v tiskopisu uvedl, že k vytápění a ohřevu vody používá z 50 % zemní plyn a z 50 % jiné energie (z 25 % palivové dřevo a z 25 % černé uhlí). Krajský soud by přitom měl mít možnost to přezkoumat či alespoň v rozumné míře ze spisu zrekonstruovat. A hlavně žalobce by měl tuto informaci dostat (srov. obdobně body 19-20 výše). Proto má krajský soud i v této části rozhodnutí žalovaného a úřadu práce za nepřezkoumatelná.

22. Krajský soud pak také musí dát za pravdu žalobci, že rozhodnutí žalovaného i úřadu práce pominula spotřebu zemního plynu, kterou žalobce v tiskopise uvedl, a také nijak nezareagovala na nájemní smlouvu mezi žalobcem a jeho matkou, která je součástí spisu, a na níž poukazuje v žalobě (byť je v této souvislosti třeba poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Ads 386/2017-46). Rozhodnutí žalovaného a úřadu práce proto postrádají úplnost i po skutkové stránce, resp. se nevypořádávají se všemi rozhodnými skutečnostmi.
23. Za nedůvodnou ovšem krajský soud považuje námitku žalobce, že z rozhodnutí úřadu práce není patrné, v čem spočívá změna rozhodných skutečností oproti předchozímu období, a že v něm chybí jakákoliv bližší specifikace změny rozhodných skutečností ve srovnání s předchozím obdobím. Rozhodnutí úřadu práce výslovně uvádí, že hlavním důvodem zahájení řízení a jeho rozhodnutí byla změna rozhodných skutečností v podobě vyššího příjmu společně posuzované osoby v měsíci prosinci 2014 (byť úřad práce uvedl leden 2015, žalovaný tuto chybu v psaní napravit). Konkrétně šlo o výplatu přídavku na dítě za měsíce říjen a listopad 2014. Žalovaný také výslovně zmínil, že od 1. 12. 2014 původně odůvodněné náklady na bydlení činily 1.187 Kč, nyní ovšem na základě údajů v tiskopise došlo k přepočtu na 1.170,68 Kč. Úřad práce i žalovaný tak podle krajského soudu dostatečně vysvětlili motivaci svých rozhodnutí a rozhodnou skutečnost, kterou byla nová výplata přídavku na dítě, i změny oproti předchozímu období, náležitě specifikovali. V této části tedy argumentace žalobce důvodná není.
24. Krajský soud proto shrnuje, že rozhodnutí žalovaného a úřadu práce trpí nepřezkoumatelností v části týkající se stanovení výše započítaných odůvodněných nákladů na bydlení. Úřad práce bude muset v novém řízení o mnoho pregnantněji vysvětlit, jak k jednotlivým částkám dospěl, aby pak žalobce měl příležitost na to reagovat nejpozději v odvolání proti jeho novému rozhodnutí. Po tomto nutném vyjasnění pak úřad práce bude moci při stanovení nové výše doplatku na bydlení rozhodnou skutečnost výplaty přídavku na dítě v měsíci prosinci 2014 za dva předcházející měsíce.

VII. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud na základě výše uvedeného zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; blíže viz body 18-22 výše]. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, navíc je v rozporu se spisy a vyžaduje v kontextu částky přiznaného doplatku na bydlení zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; blíže viz bod 23 výše]. Stejnými vadami trpí i rozhodnutí úřadu práce, krajský soud ho proto zrušil také (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaného a úřad práce váže právní názor krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. Žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žádné ovšem neuplatnil. Proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému jako neúspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1 s. ř. s.)
27. Krajský soud určil odměnu ustanovené zástupkyni samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 25. srpna 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce